

Kaffemaskinen

Victor Brun

24 september 2026

Madelein skildrade inte verkligheten så som den är eller tänks vara utan så som den bör vara. Det var ett problem hon hade burit med sig ända sedan hon började sätta ord på tillvaron, och idag var inget undantag.

Noggrant ställde hon kaffekoppen under maskinens munstycke och finjusterade den för att försäkra sig om att de svarta strålarna skulle landa där det var tänkt. Det var en kopp av den där modellen alla intetsägande företag köper in i bulk. Lika lite som koppen berättade om dess ägare, förstod de anställda av företaget eller hur det tjänade pengar. De var förstås införstådda med att det inte handlade om kriminella affärer. Inga pengar tvättades och inga mord begicks. Men fortfarande var det oklart hur de små siffrorna i bankappen blev fler varje månad den 25:e. Vem hade egentligen betalat för företagets tjänst? Eller var det en produkt de sålde?

Ingetdera AB har sitt huvudkontor på Malmskillnadsgatan i Stockholm, mitt i stadens finanshjärta, så man skulle kunna föreställa sig att dess verksamhet verkade inom just det: finansien. Men vems finans var det egentligen arbetstagarna jobbade inom? Var det ägarnas finanser eller var det deras egna finanser eller var det kanske deras kunders finanser? Ingen riktigt visste, men för att vara uppriktig var det ingen som behövde veta.

Madelein hade blivit sparkad från många jobb innan hon hittade Ingetdera AB. Under avskedsmöten fick hon ofta höra att hon var för drömmande, eller att inget värde skapades av hennes ständiga idealiserande och politiserande: "Vi måste framåt, Madelein. Vi kan inte stanna vid varje sväng och utvärdera de etiska implikationerna. På Ingetdera AB var det däremot anorlunda. Eftersom varken hon, hennes chef eller hennes chefs chef, eller, för den delen, hennes chefs chefs chef förstod vad som försiggick, fanns det ju inga moraliska dilemman att utvärdera.

Det hade idag börjat en ny kollega på Ingetdera AB och Madelein hade blockerat en timme i sin kalender för att ge honom ett varmt välkomnande. Noggrant ställde hon kaffekoppen under maskinens munstycke. Dubbel espresso är min favorit efter lunch, den kickstartar verkligen hjärnan", sa

Madelein samtidigt som maskinen började väsnas. Hennes nya kollega i sin nystrukna skjorta nickade och log. Madelein lyfte den rykande och intetsä-gande koppen mot munnen och smuttade på kaffet och hennes nya kollega såg hur hennes ansikte förvrängdes.

"Visst är det väldigt fint kaffe ändå! Det bästa är affärsmodellen hos bolaget bakom maskinerna. Kan du tänka dig? Du betalar en månadsavgift på ungefär 20 000 kr per månad och maskin och då sköter bolaget hela koffeinets leveranskedja. Från böna till klunk. De rengör alltså maskinerna och fyller på dem åt dig. Tar kaffet slut eller går maskinen sönder skannar du bara QR-koden här", sa hon och pekade på en liten svartvit kvadrat på maskinen. Sen rapporterar du ditt problem, och inom en arbetsdag eller två så är det åtgärdat. Men detta är inte allt! Bolaget bakom maskinerna har lyckats skaffa sig avtal med alla hyresgäster här i huset, det är lite deras affärsmodell, vilket gör att de kan fylla på och underhålla flera maskiner samtidigt. De löser alltså ett skalbarhetsproblem med några enstaka QR-koder, eftersom det har visat sig att alla kontor konsumerar ungefär lika mycket kaffe, vilket innebär att alla brukar få slut på det ungefär samtidigt! Är det inte fantastiskt!"

Ni har inte lite vanligt bryggkaffe?", svarade den nya kollegan i sin ny-strukna skjorta.